

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri S. J. Instructio [!] Poenitentis,
Confessarii, Et Parochi**

Segneri, Paolo

Augustae Vindelicorum ; Dilingae, 1696

Caput XVII. Quantopere cum Pastoris munere pugnent prava Impudicitiae
exempla?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52749](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52749)

I.

CAPUT XVII.

*Quantopere cum Pastoris
munere pugnent prava Impu-
dicitia Exempla?*

SI rectè sanctus Bernardus pronuntia-
vit, *Monstruosa res est gradus sum-
mus, & animus infimus: sedes prima,
& vitissima.* (a) Istud autem, si un-
quam aliàs, tum certè contingit, cum
Pastor sacer miserè lapsus in cœnum li-
bidinis, in eo ita sese volutat, ut sen-
sim evadat minùs quàm homo; quem
decebat inter homines non minùs esse,
quàm Angelum. Quia igitur tanto de-
formius quodvis monstrum est, quo
ex partibus magis inter se pugnantibus
componitur, videamus, quàm
inter se pugnent hæc extrema, Impu-
dicum esse, & esse Rectorem Ani-
marum.

Duo potissimùm sunt, quæ ipsis a-
dedò Beatis Spiritibus venerabilem fa-
ciunt Pastorem sacrum; Primum est,
quòd quotidie in Altari pascatur puris-
simis carnibus Agni sine macula: alte-
rum, quòd ut Parochus Animas regat,
illius ipsius Agni sanguine, pretioso
sanè lytro, recuperatas. Quis jam ex-
plicet, quantum duo hæc prærogativa
jura repugnent fœdæ Libidini, cum
magis ab illa distent, quàm Polus Ar-
cticus ab Antartico? Libeat primò
mentis obtutum defigere in jus præro-
gativum regendi Animas.

R. P. Segneri Institutio Parochi.

Quid aliud tandem est Parochus,
quàm arbiter & sequester inter DEUM
& Homines, ad id constitutus, ut
dissidentes inter se conciliet; concor-
des verò in pace conservet? *Ego seque-
ster & medius fui inter Dominum, &
vos, in tempore illo.* (b) Porro, ut
quicumque arbiter suo rectè fungatur
munere, utrique partium gratum ac-
ceptumque esse oportet. Illa proia
peccata & vitia, quæ uni alterive par-
tium invisum reddunt, rectæ etiam
muneris ejus administrationi repugna-
bunt. Talis autem in re nostra est Li-
bido, in DEI oculis turpissima, in o-
culis etiam hominum non minùs fœ-
da. Quid est igitur, quod porro qua-
ramus?

Quod in DEI oculis fœda sit, dubi-
tari non potest; neque enim, ante-
quam humanos artus indueret, contra
ullum peccati genus animadvertit sup-
plicio magis publico, & tumultuoso.
Contra hoc aquas, & ignem armavit
Aguas quidem in Cataclismo Mundi to-
tius, quo parum absuit, quin cuncta
manuum suarum tam pulchra opera
penitus destrueret; ignem verò, in
pluvijs illis horrendis, quibus exul-
sit Pentapolin, Regionem totius Pa-
læstinæ longè pulcherrimam. Cum
verò nostris se exuvijs induit, non tu-
lit unquam, vel sibi, vel suorum cui-
quam hujus flagitij probrum affrica-
ri: nec permisit, ut malus Dæmon
alias inter tentationes, hac quoque vel
tenuiter ejus animum infestaret: nec

P

un-

unquam de eo ipse loqui dignatus est, ut de eo cum audientibus conferret, de vobis eo disceptaret (id quod tam multi alij sanctissimos ob fines factitauerunt) sed ne quidem exprobrare id cuiquam sustinuit; quod est argumentum odij contra hostem insensibilissimi; ne suo quidem nomine illum compellere dignati. *Nec memor ero nominum eorum per labia mea.* (c) Ex his autem pronum est colligere, quam Pastor Animarum, qui in animo suo locum det vitio tam abominabili, parum perspectum habeat sensum & genium Principis, cum quo, tanquam Arbitro, ipsi tam crebro multumque agendum est. *Sacerdotes tenentes legem nesciunt me.* (d) Si autem perspectum habet, quam demum fronte ita foede conspurcatus quotidie illi se sistit ad causas aliorum agendas? *Cum is, qui displicet ad intercedendum mittitur, irati ad deteriora animus provocatur.*

Quantum autem Pastor ejusmodi prodit, se DEI genium ac propensionem non agnoscere, tam ignorat genium hominum, cordatorum saltem ac sensatorum, quorum in oculis tam foeda est Impudicitia, ut non aliam magis labem in eo notent, cui regendi traditi sunt; nec eam minus valeant dissimulare. Historiarum monumenta lustranti, non facile aliud occurrerit, quod tot seditionibus ansam praebuerit, quam multas foeda Regnantium libido concitavit: sic ut Gentes illae ipsae, quae quietae ferunt se exactioibus ad extremam usque inopiam, & sanguinem adeo, exugii vexarique, vi tandem & armis

ulciscantur injurias, quas in suis coniugibus aut parientibus, aut tunc. Quid igitur boni unquam suis ex laedit colliget Pastor hac pie iniquitatis? *Cujus vita despiciatur, si Sanctus Gregorius recte sensit, restat, ut praedicatio puniatur.* (f) Nec est quod sibi quilibet imponat, cogitando se sordes has ablatum posse a tot oculis, aut censuram curiosis, qui neminem observant diligentius, quam qui sublimes in loco consistit. Praeterquam quod difficile nimis sit, venenum habere intra vitam, & illud occulere; prodit se in multis occasionibus, publicis etiam, quare tunc nullo modo liceat. Unde haec ce sortis peccata semper in Animarum Pastore conjuncta sunt cum scandalo directo, quod ajunt, vel indirecto, quo Grex offenditur. (g) In talibus facile est distinguere maculas a facula, quas in vultu circumfert. Non ita in Pastoribus se habet; in his omnia macula facula est, dum pravo, quo offendunt, exemplo alij etiam peccandi modum ostendunt. Igitur hoc quoque ex capite major est deformitas, quae nascitur ex geminis his vitis, Pastoris Animarum, & Impudici: qui quidem simul collati eundem, in homine minime fallaci, constituunt Lupum ovilis Custodem, Latronem Gubernatorem, & Medicum Homicidam: quod monstrum tam est horrendum, ut Ecclesia vehementer conseruetur, satis gnara, non alias clades sibi inferat magis luculentas, quam quando habet *Lupum pro Pastore, Pradonem pro Gubernatore, Carnificem pro Medico.* (h)

(h) Quibus ipsis vocibus Sanctus Joannes Chryostomus in re non dissimili est usus.

II.

Hæc tamen minor est monstrosæ fedditatis pars, quam detestabilem reddere constitui, quæ ex eo nascitur, quòd Impudicus pascat Animas: fedior est altera, quæ est; pascere se Christo JESU. Hanc quis pro rei gravitate explicet? Secum quisque perpendat, quomodo tandem rectè hæc coherere possint; Luxuriæ esse mancipium, & tractare Corpus Servatoris, eoque quotidie pasci? Enimvero cæca animi affectione delirat penitus, quisquis non videt, par esse, ut Sacerdotum quilibet, si fieri id ulla ratione posset, ad officium suum pro dignitate implendum, ex homine mortali mutetur in cælestem, vitâ illi alimonix nobilissimæ proportionatâ, quâ nutritur. *Qui manducat me, & ipse vivet propter me.* (1) Hoc sanè præcipuè spectavit Servator noster, dum nobiscum conjungi voluit ut cibus; ut sui Corporis puritate nostri corporis putredini mederetur. Unde non dissimili ratione de Eucharistia affirmare possumus id ipsum, quod de Mysterio Verbi carne nostra vestiti pronuntiavit Sanctus Augustinus. *Ad hoc Verbum venit in Mundum, ut vitia Carnis extingueret.* (k.) Hinc est, quòd cum Mysteria Ecclesiæ alia solam fœrme animam Sanctam efficiant, Eucharistia cum Anima ipsum etiam Corpus sanctum reddat: atque idèo Corpus particeps reddere vo-

luit conjugij, seu Desponsationis admirandæ, quo Animæ sumentis jungere se voluit in SS. Eucharistia sumentis, ut sic totus quodammodo homo DEO plenus hac admirabili conjunctione efficieretur: id quod non solum fit ipsi operationibus corporis, quas ibi necessariò ex parte nostra exercitare oportet, quales sunt, pasci, concoquere, ali speciebus illis Sacramentalibus: sed multo magis propter illam altissimam conjunctionem spirituales, cujus virtute re ipsa, & actu misera nostra caro particeps redditur bestiarum illarum proprietatum Carnis Christi Redemptoris nostri: quæ quidem attributa ac proprietates geminis maximè effectis cognoscuntur: quorum unum præsens est, futurum alterum. Præsens consistit in moderatione effrenatæ licentiæ appetitionum nostrarum infimarum, quàm repentiè efficit. (1) & in mitigandâ malignitate pravatum assuetudinum, sicut balsamum mitigat vim veneni viperarum, si hæc isto frequenter pascantur. Futurum, autem est, quòd jus nobis speciale conferat ad corporis nostri gloriosam Abastasin, sic ut quamvis æterno DEI decreto stabilitum non esset, ut mortaliū quisque supremo illo Mundi die suo in corpore ac membris denuo viveret, deberet tamen, quisquis vel semel divinissimo Eucharistiæ Epulo dignè partus fuisset, redire ad vitam corporis; cum æquum non sit, carnem illam, quæ tam arcta necessitudine conjuncta fuit triumphali Servatoris nostri Carni, perpetuam mortis prædam permanere. Hi igitur fines

tam sublimes Christi JESU, & hæc dotes, ac jura prærogativa corporis nostri tam magna, parùmne monstruosam reddunt Impudicitiam ejus, qui identidem Mysterijs tam tremendis pascitur? Quodnam majus probrum ac dedecus humani corporis esse potest, quàm subjectum esse vitio, quod à capite ad calcem illud inficiat? *Omne peccatum quodcumque fecerit homo, extra corpus est,* (verba sunt Apostoli) *qui autem fornicatur, in corpus suū peccat.* (m) Non solum corpore suo peccat, id quod etiam Gulæ peccato fit, sed *in corpus suum;* (n) cum enim tota Corporis gloria in eo consistat, quod Rationis sequatur imperia, Impudicus vultur, vel ingratijs Rationis, corpus operetur ut bestia, eundo non quò suadet Ratio, sed quò brutalis libido impellit. Si corpus Humanum re nulla alia nobilitaretur, quàm quòd sit domicilium Animæ immortalis, magno tamen, quin supremo honore dignum foret, si Legibus fides, ita pronuntiantibus. *Sacrosanctum cunctis esse debet hospitium virilis animæ.* (o) Judicet jam quisque, an non postquam, insuper factum est vas sacrum, quod nulla non die manè impleatur Sanguine Christi JESU, judicet inquam, an sit abusus ferendus, replere illud identidem fœdissima putredine, vel ipsis nonnunquam Jumentorum stabulis ignota! Exigit Apostolus, ut purus sacri Lavacri sal ita nos ab omni præservet corruptione turpitudinis sensualis, ut ne nomen quidem, ejus Baptismi undis tincto, notum sit: *Fornicatio autem nec nominetur in vobis, sicut decet sanctos.* (p) Quem pro-

in latere potest; quid idemmet Apostolus de Eucharistico Pane sentiat, an non major hujus vis esse debeat? An suo se moderari ardori poterit, ubi nos videbit agere de injuria tam palmari Christo inferenda; qualis procul dubio est, conspuicare Carnem nostram, postquam illam tam intimè Carni ejus in Altari convivio conjunximus? Non inveniemus unquam aliàs in tot suis Epitheta ita exarsisse Apostolum, & tanto cum impetu fulmen contorsisse, quàm contra hujus generis peccatum. Corinthiorum Christianorum aliquis hoc flagitio infamis, dignus vilis est Apostolo Anathematis fulmine, tanquam membrum ad nihil jam profuturum, quàm ad pestem in reliqua propagandam, nil abscinderetur: *Tollatur de medio vestrum, qui hoc opus fecit.* (q) Quin non tantum brachio, quod vocant, seculari traditus est, quod pro arbitrio peccatis tam fœdi facinoris ab eo repeteret, sed ipsi ad eò brachio mali Dæmonis. *Judicari tradere hujusmodi Sathana in custodiam carnis.* (r) Palàm professus est, non esse cur quisquam simili labe aspersus, si vivendi rationem non mutaret, celestem gloriam speraret: *Fornicari Regnum DEI non possidebunt.* (s) Varijs etiam alijs modis suum de flagitio tam abominabili sensum prodidit. Quæ autem quæso id de causâ, cum imbecillitate illâ nostrâ tantâ excusari non nihil potest videatur? en causam, quam hujus præsertim Apostolus: *An nescitis quoniam corpora vestra membra sunt Christi?* Christo igitur gravissima infertur ignominia, si sordibus maculentur. *Tollens ergo mem-*

SEGNE
Conciones
Instruere
Poenitentia
Confessari
Parochi

membra Christi faciam membra meretricis?
 Non sinit id Deus. *Abstine.* Horror est, nō dicere tantum, sed vel cogitare aliquid tale. *Abstine, abstine, hoc enim est horrendum sacrilegium* (ut vocem illam explicavit Angelicus) propter eam, quā corpus DEO sacrum contaminatur abominationem. *Contaminavit Iudas sanctificationem Domini, quam dilexit.* (t) Nec imbecillitate rectè purgatur hæc sorditas: nec enim imbecillis dici debet is, qui quotidie Angelorum cibo vescitur: *Panem Angelorum manducavit homo.* (u)

Ubi est igitur Parochus ille, qui ob ejusmodi delicta reprehensus, respondet statim; aliter se facere non posse, cum carne & ipse constet? Si carne etiamnum constat, ponat igitur sacras illas vestes sacerdotales, quibus amicitur, recedat ab Altari, & pedem in Sanctuarium ultra non inferat. *Homo de semine Aaron, qui habuerit maculam, non offerat panes.* (x) Quin parum abest quin dicam, deleatur si fieri potest, character ille sacrosanctus, quo notatus est; cum enim hic in Animabus Sacerdotum, æternis supplicij addictorum, intactus perseveret, eo vel maximè superbus Lucifer in illo damnatorum ergastulo sese jactabit & gloriabitur. Quicumque igitur Animarum Pastor ludibrio tam funesto obnoxius esse nolet, inducat in animum oportet, se jam ampliùs carne non constare, sed ab omni carne divisum, separatum, se junctumque esse. *Elegit eum ex omni carne.* (y) Talem certè illum supposuerunt Sanctissimi illi Synodi Gangrensis Patres, qui cum parte una mitigatam vellent Canonum

Apostolicorum severitatem, qui jubebant sacerdotem fornicarium gradu moveri, statuerunt tamen parte altera, ut si ille in vitio non perduraverit, sed sua confessus adiecerit ut resurgat, (z) decem tamen annis pergeret pœnitentia seriz noxam abolere, crebrò admodum pane tantum & aqua victitando, Psalmis assidue repetendis, setosa veste se induendo, prono in terram corpore divinam diu noctuque implorando misericordiam. *Sacco indutus humi adbareat, die ac nocte misericordiam DEI omnipotentis imploret:* (aa) pergit Synodus plura ejusmodi pœnalitatum genera enumerare, quæ suo loco legi poterunt. Sed quid ista miramur, si ipsa orientalis Ecclesia pari ferè severitate erga Laicos similis flagitij reos se gessit? jussit certè, ut fornicarius annos ipsos quattuor, quin & nonnunquam septenos in Pœnitentium numero & ordine perseveraret. Adulter verò ipsos quindenos, priusquam vel semel permitteretur denuo cælesti illa dape se reficere, quam secundo illo factore profanâisset. (bb) Unde apertum sit, an satis se purget sacerdos, qui se ex carne constatum asserit, si ne homo, quidem de seculo hoc prætexens auditus est; etsi tanto rariùs divinam ipse ad mensam accumberet. Si autem malè se purgat, qui hanc imbecillitatem prætexit, an rectiùs alius mala assuetudine causam suam tuetur? An non autem solitus est etiam Pastor sacer nulla ferè non die sacrum facere? quomodo igitur stare simul possunt assuetudines tam inter se pugnantibus? Hoc enimvero monstrorum est monstruosissimum,

num. Et propterea si ex assuetudine peccare tam non minuit peccatum, ut augeat etiam, quanto id minus in re nostra fiat, ubi qui assuetudine peccat, argumento non dubio prodit, (cc) se tam divino cibo toties sacrilegè potiùs, quàm rite pastum esse; qui enim aliàs fieri potuisset, ut adhibito licet toties medicamine dararet nihilominus morbus? Hæc autem cum ita se habeant cogitet quisque, quæ tandem sit conditio Sacerdotis non impudici tantum, sed in his impudicitæ sceditatibus inveterati? Nihil penitus ulla valet excusatio: emendandi mores sunt. Ad hoc autem consequendum procedamus ad rationem ægrum ejusmodi persanandi, quæ quàm in hoc negotio est unica, tam est potens, & haud quaquam incerta.

(a) *L. 2. de Confid.* (b) *Deut. 5. 5.* (c) *Pf. 15. 4.* (d) *Ier. 8. 2.* (e) *3. 7. c. In gravibus.* (f) *S. Greg. ho. 12. in Ev.* (g) *Ricciol. in Almag. l. 3. c. 3.* (h) *S. lo. Chryf. ep. 2. ad Olymp.* (i) *Jo. 14. 57.* (k) *S. Aug. tr. 2. in Ioan.* (l) *Suares. 10. 3. in 3. p. disp. 64. Sect. 1. (m) 1. Cor. 6. 18.* (n) *S. Th. 2. Cor. 6. l. 3.* (o) *C. Theodos. ad leg. Jul. de Adult.* (p) *Ephes. 5. 3.* (q) *1. Cor. 3. 2.* (r) *1. Cor. 6. (s) 20. 11.* (t) *Pf. 77. 25.* (u) *Leo. 21.* (x) *Ecc. 4. 4.* (y) *Dist. 82. c. Presbyter.* (z) *in Con. cit.* (aa) *Refs. in Epist. 2. S. Basil. ad Amphilocho.* (bb) *S. Th. 2. 2. q. 256. art. 3.*

CAPUT XVIII.
Quibus remediis utendum sit Parocho, libidinis forditatis inquinato?

Non arbitror, quemquam tam nulli esse prudentiã, ut exulem caelo Linnam velit, propterea quòd Eclipsin nunquam misera patiatur: quis tam illam æquo animo tolerare possit, si semper hæc eret in tenebris, nihil unquam lucis in terras propagandæ? inde in Sacerdotum aliquo via omnia scateret operibus, quæ Apostolus vocavit, *Opera tenebrarum*, (a) per facta ego illum omnia obtestatur, ut obtutum in animam suam defigere velit, & observare diligenter, an visis satis coloribus illam ego hîc exprimere videat.

I.

Igitur ante omnia negari non potest, quin Pastor Animarum Impurus, sic magnus Peccator. Et tamen pariter hoc foret, nisi etiam ille toto suo in Grege non numeraret ovem se scabiosam. Cur Philosophus hominem malum omnibus alijs animalibus peiorem dicit, id inde fuit; quia homo & mentis manibus præditus est: mente quidem ad malum excogitandum, manibus verb ad exequendum. Nec dispar est ratio Pastoris conscclerati. Nequior est omnibus nequam, quos suæ curæ creditos numerat: nequior propter mentem, quâ præditus est, majorem scilicet notitiam rerum divinarum, quas contempnit; nequior propter manum, majorem nimirum auctoritatem ac potestatem

SEGNE
 Conciones
 Instruções
 Poenitentia
 Confessarij
 Parochi